

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 9

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν ὁρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ θ' αἰῶνος εἰς ἀνάμνησιν τῆς περὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁρίσασης τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν τῆς πρὸς αὐτὰς ὑπὸ τῶν πιστῶν ἀπονεμομένης τιμῆς. Ἡ πανηγυρικὴ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων, συνδυασθεῖσα πρὸς τὴν ἀποκήρυξιν τῶν αἱρέσεων καὶ τὸν μακαρισμὸν τῶν ὑπερμάχων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, δικαίως ἐχαρκτηρίσθη ὡς θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς τοιοῦτος δὲ πρὸ παντὸς ἐξαίρεται ὁ αὐριανὸς τῆς πρὸς τὰς εἰκόνας τιμῆς πανηγυρισμός.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἱερὰ εἰκονογραφία ἔχει σχέσιν λίαν στενὴν πρὸς τὸ βαθύτερον τῆς ὀρθοδοξίας πνεῦμα. Ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ εἰκονογραφία δὲν εἶνε ἀπλῆ ζωγραφία, ἀλλ' εἶνε ἀγιογραφία, ὅπως τὸ θρησκευτικὸν ἄσμα δὲν εἶνε ἀπλῶς μουσικὴ, ἀλλ' ἱερὰ, λειτουργικὴ μουσικὴ. Ἡ εἰκὼν ἔχει βαθὺ πνευματικὸν περιεχόμενον καὶ ὑψηλὸν ἠθικὸν νόημα, εἶνε ἀπεικόνισις τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ χαρακτήρος τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου, ὡς τοῦτο νοεῖται οὐχὶ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἀλλ' ἐν τῇ μεταθαναίῳ του ἀγιότητι. Καί, ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦτο ὁ ἀγιογράφος, ὀφείλει νὰ ᾔνῃ ἱκανωμένος νὰ συλλαμβάνῃ διὰ τῆς ψυχῆς του τὸ ἐν τῇ ἀγιότητι καλὸν ὡς ἔκφρασιν πνεύματος καὶ ἀγνείας, ὡς ψυχικὴν σοβαρότητα καὶ ἠθικὴν αὐστηρότητα, ὡς ἄσκησιν τείνουσαν πρὸς τὴν θείαν ὁμοίότητα, ξένην πρὸς τὰ γηρὰ καὶ χαμαίζηλα καὶ ὕλοχαρῆ καὶ ἄσχετον πρὸς τὸν ὑλικὸν φόρτον τῆς εὐμαρείας. Ἡ ἰδιαύτη εἰκὼν ὡς ἔκφρασις τῆς ἰδανικῆς ἀγιότητος προσφέρει εἰς τὸν χριστιανὸν τὸ πρότυ-

πον τῆς μιμήσεως, κατευθύνει τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν ζῶην τὴν καθαρὰν καὶ ἔλκει αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐντεῦθεν δ' ἀποβαίνει ἀντικείμενον ἱερᾶς εὐλαβείας καὶ βαθείας τιμῆς τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν.

Εἶνε λοιπὸν ἡ εἰκὼν ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς ἔκφρασις τοῦ βίου καὶ τῆς οὐσίας της. Διότι εἰς τὴν εἰκόνα οἶονε μεταφράζεται ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις, τὸ συλλογικὸν θρησκευτικὸν πνεῦμα τοῦ ὄλου συστήματος τῶν ὀρθοδόξων, ἡ παράδοσις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἱερὰ εἰκὼν δὲν ἐκφράζει ἀπλῶς τὴν ἰδέαν, ἢ τὴν ἔμπνευσιν, ἢ τὰ αἰσθήματα τοῦ καλλιτέχνου, ἔστω καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἀγιογράφου, τὰ ἀτομικά, ἀλλ' εἶνε φέρους τῆς πίστεως καὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοῦ συνόλου τῆς ὀρθοδόξου κοινωνίας, διὰ τοῦτο ὁ χρωστήρ τοῦ ἀγιογράφου κινεῖται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, καὶ τούτου ἕνεκα πᾶσα προσβολὴ πρὸς τὴν ἱερὰν εἰκόνα ἀποβαίνει ἀνευλάβεια πρὸς αὐτὴν τὴν ἔνοιαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης σημασίας τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καθίσταται εὐεξήγητος ἡ ἐπὶ αἰῶνα καὶ πλέον ἀντίδρασις αὐτῆς κατὰ τοῦ εἰκονομαχικοῦ κινήματος. Αἱ ἐπὶ σειρὰν ὄλην ἔξ εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων πρωτοφανεῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ βαρβαρότητες, οἱ ἀνεκδιήγητοι βανδαλισμοί, ἢ πρὸς τὴν εἰκονομαχίαν προσχώρησις καὶ μερίδος ἔτι τοῦ κλήρου καὶ αἱ ψευδοσύνοδοι δὲν ἴσχυσαν νὰ κάμψουν τὴν μαρτυρικὴν εὐστάθειαν τῶν ὑπερμάχων τῆς πρὸς τὰς ἱερὰς εἰκόνας τιμῆς. Καί, ὅπως ἦτο ἐπόμενον, ἐθριάμβευσαν. Διότι ἦσαν ἐρμηνεῖς τοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἰωάνν. 1, 44 52.

Ἦρκεσεν ἅπλοῦν *πέρασμα* τοῦ Κυρίου, ἵνα αἰσθανθῆ ἔν ἑαυτῷ τὴν ἀκατάβλητον ᾠθῆσιν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής καὶ Πρόδρομος νὰ εἴπῃ μετὰ τόσον ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τοὺς δύο πλησίον αὐτοῦ ἱσταμένους μαθητάς του, πιθανῶς τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Ἰωάννην, «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ», καὶ νὰ μεταγγισθῆ ὡς ἠλεκτρικὴ τις δύναμις ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος εἰς τοὺς δύο μαθητάς τόσον, ὥστε νὰ ἀφίσουν τὸν ὀμιλοῦντα εἰς αὐτοὺς διδάσκαλόν των καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Ἰησοῦν «νὰ ἴδουν ποῦ μένει». Ἡ πρώτη συνάντησις ἐκεῖνη ἤρκεσεν ἐπίσης νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἔνθεον ζῆλον νὰ σπεύσῃ νὰ εὔρῃ τὸν ἀδελφόν του Σίμωνα καὶ σκιρτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν», καὶ νὰ ἀγάγῃ αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ὡ! ἐξαισίον θέαμα! ὦ! τῆς ἐξαισίας δυνάμεως καὶ γοητείας τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίου! Καὶ πάλιν «τὴν ἐπαύριον», ὅτε «ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εὗρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ, Ἀκολουθε μοι». Ἦκολούθει λοιπὸν αὐτὸν ἐκεῖνος. Ἄλλ' ἀμέσως ἡ μορφή τοῦ Κυρίου, ἡ προσωπικὴ ἐκεῖνη γνωριμία καὶ συνάντησις, θίγει τὰς βαθυτέρας χορδὰς τῆς καρδίας τοῦ Φιλίππου. «Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ» καὶ λέγει πρὸς αὐτόν: «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ», τὸν Χριστὸν δηλαδή. Εὐτυχεῖς αἱ ψυχαὶ ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δύνανται καὶ σήμερον νὰ εἴπωσιν «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσίαν»· νὰ εἴπωσιν ὅμως τοῦτο κατόπιν *προσωπικῆς* τοῦ Χριστοῦ συναντήσεως καὶ γνωριμίας. Μακάριοι καὶ ἐκεῖνοι, ὅσοι διὰ τοῦ καλοῦ των λόγου, διὰ τοῦ καλοῦ των παραδείγματος, ἔχουν τὸ σθένος καὶ τὴν ἔμπνευσιν νὰ λέγουν ἐν δουλείῃ στιγμῇ πρὸς πάντα περὶ τοῦ Χριστοῦ: «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου! Πόσοι καὶ πόσοι ἐκερδήθησαν εἰς τὸν Χριστὸν με μίαν λέξιν, με ἔν νεῦμα, με ἔν ἅπλοῦν σημεῖον τοῦ σταυροῦ, με μίαν *τυχαίαν* συνάντησιν ἢ *τυχαῖον* ἀκουσμα ἐνὸς θείου κηρῦματος;

Ἡ περίπτωσις τοῦ Ναθαναὴλ, ὅστις, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, «ἦτο ἀληθὴς Ἰσραηλῆτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἦν», καὶ ὁ ὁποῖος, μ' ὄλον τοῦτο, ἐξέφρασε τοὺς δισταγμοὺς του περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ, μόλις ἤκουσε τὸ «ἀπὸ Ναζαρέτ», πόλεως ἀσήμου καὶ οὐχὶ εὐφήμου, εἶναι περίπτωσις ἡ ὁποία καὶ ἄλλοτε, καὶ πολὺ περισσότερον σήμερον, εὗρίσκει τοὺς ὀπαδοὺς τῆς. «Πίστευε, καὶ μὴ θρεῦνα», σοῦ λέγουν· «διὰτὶ δὲν γίνεται θαῦμα σήμερον» σοῦ λέγει ἄλλος· «μὰ θέλω καὶ νὰ ἰδῶ» ἐπαναλαμβάνει ἄλλος, «ἵνα στηριξῶ τὴν πίστιν μου». Μία δεινὴ δηλαδὴ παρεξήγησις ἔχει ὑφανθῆ εἰς βάρος τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Θεητικῆς ἐν γένει τοῦ Ἐσταυρωμένου, πρωτίστως εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐνίδωσιν ὑπὸ τὰς ταπεινὰς περιστάσεις τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ αὐτοῦ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὴν θεϊότητα ἀκριβῶς ἐν τῇ φαινομένῃ ἀδυναμίᾳ καὶ ἀτελείᾳ, κλονίζονται περὶ τὴν

πίστιν. Πόσον ὅμως ἐσφαλμένη εἶναι ἡ ἀντίληψις αὕτη! Ἡ χριστιανικὴ θεησκεία δὲν εἶναι *δογματισμός*, οὐδέποτε ἀπήτησεν ὁ Χριστὸς νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν «με κλειστά μάτια» τὸ δὴ λεγόμενον, οὐδέ μετεχειρίσθη ποτὲ τοιαύτην μέθοδον ἢ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. «Ἐρχου καὶ ἴδε» εἶναι τὸ σύνθημα αὐτῆς ἐν τῇ ἐξαπλώσει τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως. Πλήρης σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν· πλήρως ἐλεύθερον πεδῖον ἐμπειρικῆς γνωριμίας τῆς πίστεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Ζητοῦμεν θαῦμα! Διὰτὶ νὰ ζωτῶμεν τοιοῦτόν τι *ἐκτὸς ἡμῶν*, καὶ νὰ μὴ δοκιμάσωμεν αὐτὸ *ἐντὸς ἡμῶν* τῶν ἰδίων; Ὑπάρχει μεγαλύτερον καὶ αἰσθητότερον θαῦμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ τελεσιουργηθῆ ἐν ἡμῖν, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθῶμεν, ὅταν θὰ τὸ *ζήσωμεν*, οὕτως εἰπεῖν, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὅταν ἡ ἐπαφὴ καὶ συνάντησις ἡμῶν μετὰ τοῦ Κυρίου γίνῃ τόσον ἐνδόμυχος καὶ σοβαρά, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσίαν»; Παράφορος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ὁ τέως διστακτικὸς καὶ ἐν τι μέτρῳ εἴρων Ναθαναὴλ ἐκεῖνος, ἐκ μόνης τῆς πρώτης τοῦ Σωτῆρος γνωριμίας ἀνεβόησε· «Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Πολλοί, παρὰ πολλοὶ ἐπιτίθενται «κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Χριστοῦ» αὐτοῦ, χωρὶς καὶ νὰ γνωρίσωσι τὸν Χριστόν! Ὡ ἀναγνώστὰ μου αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικώτατον καὶ ἁπλοῦστατον ἐπακολούθημα, εἰς τὸ ὁποῖον κρημνίζονται ὅσοι ἀκόμη δὲν *συνήνησαν* τὸν Κύριον. Θὰ ἡμεῖς εὐτυχεῖς, ἂν καταστήσωμεν εἰς τοὺς τοιούτους συνειδητὴν τὴν σύστασιν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὸν Ναθαναὴλ! «Ἐρχου καὶ ἴδε».

K.

Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ Καταστ. νόμου, ἕκαστος Ἀρχιερεὺς εἶνε Ἐκκλ. Ἀρχὴ τῆς κληρωθείσης παροικίας του καὶ ὡς τοιοῦτος ἀσκεῖ τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν νόμων διαγορευόμενα. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ Ζ' Ἀποστολ. Κανόνος οὐδὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιτελῆ Ἱερεῖς ἢ Διάκονος ἀνευ γνώμης τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Συνεπῶς ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ μόνος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ δώσῃ τὸν ἐνεργὸν τόνον εἰς τὸν Ἱερέα ἵνα ἀσκήσῃ τὰ λειτουργικὰ καθήκοντά του. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ τοποθέτησις καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱερέων παρ' ἐνορίας ὁρίζεται ὑπὸ τῶν νόμων κατὰ ποῖον τρόπον γίνεται, πλὴν διὰ τοὺς ναοὺς τῶν νεκροταφείων, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος δὲν ὁρίζει, ἀφίεται ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην ἀνευ οὐδεμιᾶς δεσμεύσεως. Καὶ κατ' ἀναλογίαν δέον νὰ ἐφαρμοσθῆ τὸ ἀρθρον 74 τοῦ ἀπὸ 17 Δεκ. 1932 Π. Δ., ὅπερ ὁητῶς ὁρίζει ὅτι οἱ ἐφημέριοι τοῦ Νεκροταφείου διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. Διότι τὸ ἀρθρον 16 τοῦ Κωδ. 5439 νόμου ὁητῶς ὀμιλεῖ περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν Νεκροταφείων ὑπὸ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλωσι καὶ τὰς μισθοδοσίας τῶν Ἱερέων, οὐδὲν δὲ λέγει περὶ διορισμοῦ τῶν Ἱε-

ρέων τῶν Νεκροταφείων. Ἐνῶ ὁ ἴδιος νόμος διὰ τοῦ ἄρθρου 81 καὶ ἐξῆς ὁρίζει λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς τοποθετήσεως τῶν Ἱερέων εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱερέων τῶν νεκροταφείων ἀναμφιβόλως δέον νὰ διορθῆ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀπεφάνθη ὅτι τὸ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρ. 74 τοῦ ἀπὸ 17 Δεκ. 1932 Π. Δ. δὲν ἰσχύει, δι' ἐγγραφῆς ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν ὡς τὸ ἄρθρ. 16 ἐδ. β', ἢ δὲ μισθοδοσία ὁρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσόντων τῶν Ἱερέων ὡς τὸ ἄρθρον 111 καὶ ἢ ὑπ' ἀριθ. 44 τοῦ 1933 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Καρδίτσας ἀπεδέχθη

† Ο ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πρὸ μακροτέρου χρόνου εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ ἔργον τοῦ Dom. Idefons Dirus ὑπὸ τὸν τίτλον «Les saintes icones». Ἐκ τῆς γενομένης περὶ αὐτοῦ κριτικῆς ἰδίᾳ ἐν τῷ «Διεθνεί Ἐκκλησιαστικῷ περιοδικῷ» ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ μάθωμεν πῶς σκέπτονται οἱ ξένοι καὶ ἑτερόδοξοι περὶ τῶν θησαυρῶν καὶ γενικώτερον περὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ἐν τῇ ἐποχῇ μας, κατὰ τὴν ὁποίαν παλλαχόθεν καὶ εἰς μείζονα βαθμὸν ἢ πρότερον καταβάλλεται ἢ ἐπαινετὴ προσπάθεια, ὅπως γνωρίσῃ τις βαθύτερον τὸν ὀρθόδοξον ἀνατολικὸν χριστιανισμόν, ὅπως ἐπικοινωνήσῃ τις ἐξ ἑγγυτέρου μετὰ τῶν ἀθανάτων ἀποθησαυρισμάτων τῆς γεραῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀποβαίνει λίαν ἀπαραίτητος ἡ σπουδὴ τῆς εἰκονογραφίας τῆς. Ἡ ἱερὰ τέχνη τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀποτελεῖ κυρίως εἰπεῖν τὴν συντομωτάτην καὶ συγχρόνως ἀρίστην ὁδὸν τῆς προσεγγίσεώς μας πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς ὀρθοδόξου ζωῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου σκέψεως. Καὶ σήμερον, ὅτε μέγα τμήμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὑφίσταται τὸ δεινότερον τῶν μαρτυριῶν, ἔχει διπλασίαν ἀξίαν νὰ ἀποκτήσωμεν ἐκ τῶν ἀνὰ χεῖρας εἰκόνων βαθυτέραν ἐννοιαν περὶ τῆς εὐσεβείας τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν ἀδελφῶν μας.

Ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία τριπλοῦν ἐπεδίωκε σκοπὸν διὰ τῆς τέχνης τῶν ἁγίων εἰκόνων: ἐπεξήτει νὰ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς καὶ νὰ ἐνισχύῃ ταύτας εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν, νὰ κρατῆναι καὶ νὰ ἰσχυροποιῆ τὴν πίστιν, νὰ προάγῃ τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ ὀδηγῆ εἰς ταύτην. Αὐτονόητον ἐπομένως καθίσταται, ὅτι ἡ εἰκονογραφία κατέστη ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τῆς ὑπόθεσις ἱερὰ, αἱ ἅγιοι εἰκόνες κατέστησαν ἀντικείμενα βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ὑψίστης τιμῆς.

Ἡδὴ ὁ ἔβδομος κανὼν τῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 869 ἀπαγορεύει τὴν εἰκονογραφικὴν τέχνην εἰς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐτέλουν δι' ἀποφάσεως Συνόδου ὑπὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀφορισμόν. Ἐπὶ τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Δ' κατὰ τὸ ἔτος 1551 καθορίζονται ἀκριβέστεραι ἐκκλησιαστικαὶ διατάξεις. Κατὰ ταύτας, πλὴν ἄλλων καθωρίζετο, ὅτι ὁ μὴ διάγων μεμαρτυρημένως εὐσεβῆ χριστιανικὴν ζωὴν δὲν ἐπε-

τρέπετο νὰ τολμᾷ νὰ εἰκονογραφῆ ἀντικείμενα τῆς πίστεως.

Ἐν χειρογράφῳ τινὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους παρέχονται ἀκριβέσταται ὁδηγίαι περὶ τῆς ἐσωτερικῆς, τῆς θρησκευτικῆς στάσεως καὶ τῆς προπαρασκευῆς ἐκεῖνου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης παρεχώρησεν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἡδὴ καλῶς δοκιμασθείσης ἱκανότητός του ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Προσευχά, νηστεία, ἐσωτερικὴ αὐτοεξέταση καὶ ψυχικὴ αὐτοσυγκέντρωσις ἀπετέλουν τὰς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις.

Αἱ εἰκόνες δὲν ἀποσκοποῦσι νὰ προκαλέσωσι τὸν ἐξωτερικὸν θαυμασμόν τῶν ὀρθοδόξων καὶ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸ καλαισθητικὸν συναίσθημα αὐτῶν· πολλῶ πλέον· ἀπαιτοῦσι νὰ εἶναι μέσον πρὸς ἔνωσιν ἱερὰν καὶ σύνδεσμον μυστικὸν καὶ βαθὺν τῆς προσευχομένης ψυχῆς μετὰ τοῦ ἐν οὐρανοῖς Παντοκράτορος Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἔλλειπει ἀπὸ τὰς εἰκόνας παντὸς εἴδους προοπτικῆ. Διδάσκουσα ἀπλότης, ἔξαρσις ὠρισμένων σπουδαίων κεντρικῶν σημείων, ἀπόσπαστον τῶν μορφῶν καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, λεπτότατον αἰσθημα τοῦ ἠυθμοῦ τῶν γραμμῶν, ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν εἰκόνων τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἄγία τέχνη! Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν διασήμων εἰκονογράφων, ὁ Πολύευκτος Νικηφόρος, κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, στερούμενος χειρῶν παρήγαγε τὰ ἐξοχώτερα τῶν ἔργων του, τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν καὶ τὸν Σωτήρα τῆς Μόσχας, κρατῶν καὶ διευθύνων τὸν χρωστήρα διὰ τῶν χειλῶν του.

Αἱ εἰκόνες εἶνα ὑψηροτέουσι σκοπὸν: νὰ παραστήσωσι τὴν ταπεινώσιν τῶν εἰκονιζομένων ἁγίων προσώπων ἐν τῇ ἀναφορᾷ των πρὸς τὴν γῆν καὶ συγχρόνως τὴν ἁγιότητά των, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησαν τὴν μόνιμον θέσιν των ἐν τῇ μενούσῃ πόλει τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν λέγονται παρ' ἄλλων περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἡμεῖς τί ἔχομεν ἐκάστοτε νὰ προσθέτωμεν εἰς τὰ παρ' αὐτῶν πολυτρόπως περὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν λεγόμενα; Ἐκαστος ἃς δίδῃ μόνος του τὴν ἀπάντησιν.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ μὴ ἀπαντήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ νὰ προσθέσωμεν τι προσωπικόν. Ἐδοξάσαμεν καὶ διὰ παντὸς δοξάζομεν τὸν καλὸν Θεόν, ὅστις ἐπέτρειψε νὰ ἐξέλθωμεν τῶν ὀρίων τῆς φιλάτης φωτεινῆς πατρίδος μας καὶ νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ παρὰ ταῖς δύο ἄλλαις μεγάλαις ὁμολογίαις, νὰ συναισθανώμεθα δὲ οὕτω ἔτι βαρυτέραν τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἔχει ἕκαστος τῶν ὀρθοδόξων ἀπέναντι τοῦ προγονικοῦ θησαυροῦ τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεών μας. Ἡ εὐθύνη αὕτη ἀποκορυφῶνται σήμερον, ὅτε κακῶς ἐνίοτε ἐννοούμενοι νεωτερισμοὶ ἀφ' ἐνὸς καὶ υπερβολικῶς ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἀπὸ μέρους «παντοίων οἰκειῶν» ἀφ' ἐτέρου, βάλλουσι κατὰ τῶν ἱερωτέρων, ἐν τοῖς ὁποίοις πρωταρχικὴν θέσιν κατέχει τὸ ἐνιαῖον καὶ ἀδιάσπαστον τῆς Ὄρθοδοξίας.

Αὕτη ἡνωμένη καὶ ἰσχυρά, ἀκόμιητος φύλαξ τῶν

ἀτιμῆτων της, θὰ ἐλύσῃ οὐχὶ μόνον πρὸς ἐγκώμα, ἀλλὰ κατ' εὐθείαν πρὸς ἐαυτὴν τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς. Πῶς; Τοῦτο κατεργάζεται ὁ αἰεὶ καὶ ἕως ἄρτι ἐργαζόμενος Πατήρ. Τοῦτο γνωρίζει ὁ Παντογνώστης ἐν τοῖς αἰωνίοις καὶ μεγάλοις πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων σχεδίου Του.

I. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου

Ἐπικήδειος εἰς τὸν Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς Βασίλειον

«Μακάριος ὃν ἐξελέξατο καὶ προσελάθει, κατασκευῶσαι ἐν ταῖς ἀύλαις σου».

(Ψαλμ. 61, 5)

Μακαρίζει, ἀδελφοί, ὁ προφητιάνθεξ Δαυὶδ τὸν παρὰ Κυρίου ἐκλεγέντα καὶ προσληφθέντα, ἐκφράζων τὴν θεσιότητα ὅτι οὗτος κατασκευῶσαι ἐν ταῖς ἀύλαις τοῦ Κυρίου. Τὸν μακαρισμὸν τοῦτον δυνάμεθα ν' ἀπευθύνωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον εἰς τὸν προκείμενον ἀείμνηστον καὶ ζῆτως μακαριστὸν μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς Βασίλειον, ἀποδημήσαντα πρὸς τὸν Κύριον, μετὰ μακρὰν καὶ σπουδαιότητα δρᾶσιν ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῷ Γένει ἡμῶν. Ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἱεραρχίᾳ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατεῖχε τοιαύτην ἐξέχουσαν θέσιν, ὥστε δὲν παρίσταται ἀνάγκη πολλῶν λόγων πρὸς ἐξαρσιν τῆς δράσεως αὐτοῦ.

Γόνος τῆς εὐάνδρου Ἡπειροῦ ὁ αἰδιμὸς Ἱεράρχης ἐγεννήθη ἐν Ἄνω Λαμπρόβῳ τοῦ Ἀργυροκάστρου ἐν ἔτει 1858. Ὑπῆρξε μικρανεψιὸς ἐκ προμήτορος τοῦ μεγάλου ἀρματωλοῦ Κωνσταντίνου Τσαοῦς Πρίφτη, τὸν ὁποῖον ζῶντα ἔκαυσε ὁ τύραννος τῆς Ἡπειροῦ Ἀλῆ πασᾶς Τεπελενλής, μικρανεψιὸς ὡσαύτως ἐκ προμήτορος τοῦ ἥρωος Κωνσταντίνου Χαρμοσίτου ἢ Λαγιμτζή, ἐκ πατρὸς δὲ μικρανεψιὸς τοῦ Γρίκα Σταύρου, ἥρωϊκοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ὁ πατὴρ τοῦ ἱεροῦ Χρῆστος, μετὰ τὴν γηρεῖαν ἀρχιμανδρίτης Χρύσανθος, ὑπηρετήσας ἐν ΚΠόλει ὡς ἱερατικὸς προϊστάμενος διαφόρων ναῶν, ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν του ἐπιμεμελημένην καὶ συστηματικὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν ἐν ταῖς ἐκεῖ ἀκμαζούσαις τότε Σχολαῖς. Μετ' αὐτὴν, προνοία καὶ προστασία τοῦ ἀείμνηστου Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ ε', εἰσῆχθη ὁ Βασίλειος εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἔξ ἧς τῷ 1882 ἐξῆλθεν χειροτονημένος ἤδη Διάκονος, ἄριστα κατηρτισμένος περὶ τε τὴν θεολογίαν καὶ τὴν θύραθεν παιδείαν, μὴ παύσας δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοίτησιν ν' ἀσχολῆται περὶ αὐτάς. Τέλειος γνώστης τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου παρέσχε δείγματα πολλὰ μεγάλης εὐδοκίμησεως διὰ διαφόρων δημοσιευμάτων, λόγων καὶ πραγματειῶν, ἔτι δὲ πλέον καὶ ποιημάτων ἐν ἀρχαῖζούσῃ γλώσσῃ. Μεγαλοπρεπὴς τὴν ὄψιν καὶ ἐνθουσιώδης πάντοτε, ἐνεποίει ζωηροτάτην ἐντύπωσιν.

Διοριθεὶς κατ' ἀρχὰς Ἱεροκλήρου τῆς πόλεως Ἀρ-

γυροκάστρου καὶ καθηγητῆς τῶν ἐν Κεσοκρατείῳ, παρὰ τὸ Ἀργυροκάστρον, Ζωγραφείων Διδασκαλείων, εἰργάσθη εὐδοκίμωτα ἐπὶ πέντε συναπτὰ ἔτη μέχρι τοῦ 1888. Ἐκτοτε συνῆψε δεσμούς ἀρρήκτους πρὸς τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην ἑλληνικὴν χώραν, τὴν Ἡπειρον, εἰς ἣν ἐμελλε βραδύτερον ἀνεκτιμῆτους νὰ παράσῃ ὑπηρεσίας. Ἐκ τῆς Ἡπειροῦ μετετέθη εἰς ἄλλην περιμάχητον ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν, τὴν Μακεδονίαν, τῆς ὁποίας ἐγνώρισε τὰ δευρὰ ὑπὸ τὴν δουλείαν καὶ ὑπὸ τὰς διηγετικὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐπιβουλεύουσάντων αὐτῇ, ἐν μέσῳ τοῦ διεξαγομένου κατ' αὐτῶν ἀγῶνος, οὕτως κατ' ἀνάγκην μετεῖχε καὶ ὁ Ἱερός Κλήρος. Εὐκόλον νὰ φαντασθῶμεν τὸν ἐνθουσιώδη καὶ νεαρὸν ἔτι ἱεροδιάκονον Βασίλειον δρῶντα καὶ ἐργαζόμενον ὡς ἐμπνευσμένον Διδάσκαλον καὶ ἱεροκήρυκα ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς ἑδρας καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος. Ἐδίδαξεν ἐν Σέρραις, αἵτινες ἀπετέλουσαν ἐν τῶν μεγάλων κέντρων τοῦ τε ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἀγῶνος. Ἐκ Σερρῶν μετετέθη εἰς Ἀδριανούπολιν τῆς Θράκης, ὡς τε Διδάσκαλος καὶ ὡς Ἱεροκλήρουξ, εἰς ἔτερον ἐπίσης μέγα κέντρον ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεως, καὶ τέλος ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ἐκλήθη εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἵνα κηρύττῃ μὲν τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ναοῖς, διδάσκῃ δὲ μαθήματα ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Παρθηναγωγείῳ.

Ἡ μέχρι τῆς μετακλήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλεύουσαν σταδιοδρομία ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Ἡπείρῳ καὶ ἐν Θράκῃ, ὑπῆρξεν οἷον ἐκ προπόνησις διὰ τὴν μέλλουσαν δρᾶσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ γενικῶς οὕτως ἤσκειτο καὶ παρεσκευάζετο ἡ Ἱεραρχία τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἀξιοθαύμαστον ἐκείνον ἀγῶνα, ὃν αὐτὴ διεξήγαγεν ὡς πρωτοπόρος τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν νέων χωρῶν. Παιδευομένη ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν καθαρῶς ἐκκλησιαστικῷ περιβάλλοντι, ἐμπνεομένη καὶ θρησκευτικῶς, ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς ἰδεώδη τοῦ Γένους, ὠδηγεῖτο εἰς τὸν στίβον τῶν μεγάλων ἀγωνισμάτων πειθαρχικῆ καὶ ἀπολύτως ἀφωσιμένη εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἔτοιμος καὶ πρὸς τῆς ζωῆς τὴν θυσίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος. Πόσοι καὶ πόσοι ἀληθῶς τετιμημένοι καὶ μεγάλοι Ἱεράρχαι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου δὲν ὑπέστησαν θάνατον μαρτυρικόν! Ἀλλ' ἦσαν πρὸς τοῦτο συστηματικῶς προπαρασκευασμένοι καὶ ἐνεπνέοντο ὑπὸ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὑπὸ τῆς αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἱεροδιάκονος Βασίλειος Παπαχρήστου ἐν ΚΠόλει, μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν σταδιοδρομίαν του, ἦτο ἤδη ἔτοιμος ν' ἀποδυθῇ εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα, ἔτοιμος πάντοτε εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἀλλ' εὐρέθη πρὸ τοῦ προκληθέντος τότε μεγάλου προνομιακοῦ λεγομένου ζητήματος. Ἐπὶ Ἰωακείμ τοῦ γ', ἀνακινήθη τὸ πρῶτον, ἐφάνη λυθὲν τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἀνεκίνησε πάλιν αὐτὸ ἐπὶ Διονυσίου τοῦ ε', συνδέσασα καὶ μετὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος, τῆς παραχωρήσεως δηλονότι ἱερατικῶν εἰς Βουλγάρους Ἀρχιερέων. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη τοῦ 1890 πολλαχοῦ αἱ τουρκικαὶ Ἀρχαὶ προ-

θαινον εἰς κατάργησιν τῶν προνομίων κατὰ προδιαγεγραμμένον πρόγραμμα, ἤξιώσε δὲ ἡ Ὑ. Πύλη παρὰ τοῦ Πατριαρχείου ἕπως συγκατατεθῆ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν Βουλγάρων Ἀρχιερέων εἰς πόλεις τῆς Μακεδονίας, ἐχοῦσας τοὺς κανονικοὺς αὐτῶν Ἱεράρχας. Ὁ Πατριάρχης Διονύσιος διεμαρτυρήθη πρὸς τὸν Σουλτάνον Χαμίτ δι' ἐπανειληγμένον ὑπομνημάτων, ζητῶν παρ' αὐτοῦ νὰ διατάξῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων καὶ προνομίων τῆς Ἐκκλησίας, τὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τῶν σχισματικῶν Ἐπισκόπων καὶ τὴν ἐν τοῖς τυχόν ἐκδοθησομένοις θεραπείαις σαφῆ δῆλωσιν ὅτι εἰσὶ σχισματικοί. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Πατριάρχης δὲν εἰσηκούσθη, ὑπέβαλε τῇ 23 Ἰουλίου τὴν παραίτησιν αὐτοῦ μετὰ νέας ἐντόνου διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Μ. Βεζύρηγ. Ἡ παραίτησις αὐτοῦ δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἡ δὲ περαιτέρω ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος ἐξηνάγκασε τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κηρύξῃ ἑαυτὴν ἐν διωγμῷ, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους ἐκείνου. Σύμπασα ἡ Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, πειθαρχικὴ καὶ ὁμόφρων, ἐνίσχυσε τὸ κέντρον, καὶ ἐ εὐσεβῆς λαός, ὑπὲρ οὗ ὁ ἀγὼν διεξήγετο, ἠκολούθησεν αὐτὴν. Μόλις δὲ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ὁ Σουλτάνος διεμήνυσεν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅτι ἀποκαθίσταται ἡ ἰσχὺς τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῆς λύσεως δὲ ταύτης τοῦ ζητήματος τῇ 22 Ἰανουαρίου 1891 ἐξέδωκεν ὁ Μ. Βεζύρης Κιαιμὴλ πασάς τὴν πολύκορον Ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀνεγνωρίζοντο καὶ ἐπεκυροῦντο τὰ προνόμια.

Οὕτως ἤξευρεν ἡ Ἐκκλησία νὰ διεξάγῃ τοὺς ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀγῶνας αὐτῆς διὰ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, εὐκόλον δὲ εἶναι νὰ ἐννοήσωμεν ὅποιαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν τὰ γεγονότα ταῦτα εἰς τὸν Διδάσκαλον καὶ Ἱεροκέρυκα Βασιλεῖον Παπαχρήστου, ἐκ τοῦ σύνεγγυς αὐτὰ παρακολούθησαντος, καὶ πόσον ἐνισχύθη τοῦ ἐνθουσιώδους ἐκείνου κληρικοῦ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν φρόνημα. Τρανῆν δὲ ἀπόδειξιν τῆς περὶ αὐτοῦ γνώμης τῆς Ἐκκλησίας ἔχομεν τὸ γεγονός ὅτι κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1893 ἀξιώσει τοῦ Πατριαρχικοῦ Διονυσίου ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Χωρεπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Δαφνουσίας τῆς Βιθυνίας, ἀπεστάλη δὲ εἰς ἐπίμαχον σῆμα τῆς Μακεδονίας, εἰς τὸ Σιδηρόκαστρον. Οὕτως εἰσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἱεραρχίας ὁ Δαφνουσίας Βασιλεῖος κατήρξατο τοῦ νέου σταδίου τῆς δράσεώς του. Ὁ ἀγὼν αὐτοῦ ἐν Σιδηρόκαστρῳ ὑπῆρξε διμέτωπος καὶ τραχὺς, διότι ἐδέησε ν' ἀμυνθῆ καὶ κατὰ τῶν κρατούντων καὶ καταπιεζόντων τὸν λαὸν καὶ κατὰ τῶν ἐποφθαλιμῶντων τὴν Μακεδονίαν, παρ' ὧν τὰ πάνδεινα ὑπέστη. Τῇ 1894 Συνοδικῇ ἐντολῇ ἀπεστάλη ὡς Ἐξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς ἕτερον σημεῖον τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος, εἰς τὸ Μελένικον, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ μητροπολίτου Μελενίκου Ἀλεξάνδρου διήκνησεν ἐπὶ μῆνας τὴν Μητροπόλιν Μελενίκου. Ἡ Ἐκκλησία, ἀμείβουσα τὴν εὐδοκίμησιν καὶ τοὺς μύθους αὐτοῦ, κατέστησεν αὐτὸν εἰς τὴν Μητροπόλιν Αἰτίτσης, ἀλλὰ, μετ' οὗ πολὺ, ἐκλεγέντος Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ τοῦ Χειμνήστου Ἀνθίμου ζ'.

Ἰσάτσου, εἰς τὸν Αἰτίτσης Βασιλεῖον ἀνετέθη ἡ διέυθυνσις τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τότε τὸ πρῶτον ἐγνωρίσαμεν καὶ ἡμεῖς αὐτόν, πλήρη ζωῆς καὶ δράσεως. Ἄριστα γινώσκων τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν διεξήγαγεν ἐπιτυχῶς τὰ μετὰ τῆς Ὑ. Πύλης ζητήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Πρεσβευταῖς τῶν ξένων Δυνάμεων ἐπαξίως ἀντεπροσώπευσεν ὁσάκις παρουσάζετο ζήτημα. Ἀρχομένου τοῦ 1898 μετετέθη εἰς τὴν Μητροπόλιν Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν μετὰ τριετίαν δὲ προήχθη εἰς τὴν Μητροπόλιν Βελεγράδων (Βερατίου - Αἰλῶνος) καὶ εἶτα εἰς τὴν Μητροπόλιν Δρυϊνουπόλεως, Δελβίνου, Χειμάρρας καὶ Πωγωνίου, ἔχων ἔδραν τὸ Ἀργυρόκαστρον.

Εὐρεθεὶς οὕτω καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του, ἐν ᾗ ἤρξατο τῆς λαμπρᾶς του δράσεως, ἐξηκολούθησεν αὐτὴν ὡς Μητροπολίτης, δι' ὧν ἐκέκτητο μεγάλων ἐφοδίων τῆς διοικητικῆς πείρας καὶ μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν δραστηριότητος. Εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, διαρκῶς διατρέχων τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας του, κηρύττων τὸν θεῖον λόγον, ἐνισχύων τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα τοῦ λαοῦ καὶ φρονηματίζων αὐτόν. Ἐκτός ἄλλων ἐδημοσίευσεν καὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς λόγους τοῦ ἐκ τῶν προκατόχων αὐτοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως καὶ εἶτα Γρεβενῶν Κλήμεντος, διεσκευασμένους. Ἄλλ' ἢ ποιμαντικῇ αὐτοῦ δράσει συνέπεσεν εἰς τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων ἀναστατώσεων, ἃς ἐπήνεγκαν ὁ Βαλκανικὸς καὶ ὁ Παγκόσμιος πόλεμος. Ὁ Μητροπολίτης Βασιλεῖος ἤδη ἀπὸ τοῦ 1902 ἐδέησε ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀλθανιζόντων καὶ κατὰ τῶν ξένων πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν προπαγανδῶν, ἄγρυπνος ταχθεὶς φρουρός ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς σκοπιᾶς τῆς Ἡπείρου. Ἐνθουσιώδης καὶ τολμηρός, Χειμάρρας, ἐνεψύχων τὸν ἀρξάμενον ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα. Κηρυχθέντος τοῦ κατὰ τῆς Τουρκίας πολέμου τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1912, τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν Φιλιππιάδα, εἶτα δὲ καὶ τὴν Πρέβεζαν, ἐκεῖθεν δὲ ὀρμηθέντα προὐχώρησαν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἡπείρου, τὰ Ἰωάννινα, παραδοθέντα τῇ 21 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου εἰς τὸν ἡγούμενον τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων τότε Διάδοχον Κωνσταντῖνον μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μπιζανίου. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς προήλασε καὶ πρὸς τὴν Βόρειον Ἡπειρον, ἦδη δὲ ἡ Χειμάρρα ἐπαναστατήσασα ὑψωσε τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν. Ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Βασιλεῖος ἐπὶ κεφαλῆς Ἐπιτροπῆς ἐχαιρέτισε τὸν εἰς Κέρκυραν πλεύσαντα Γαλλικὸν στόλον καὶ ἐξέφρασε τὸν πόθον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς Βορείου Ἡπείρου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ Εὐρωπαϊκά! Δυνάμεις, ἀνεγνωρίσασαι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀλβανίας, παρεχώρουν εἰς αὐτὴν καὶ καθαρῶς ἑλληνικὰ ἐδάφη, καὶ δὴ ἐκ τῆς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως. Οἱ Ἡπειρώται δὲν παρεδέχθησαν τὴν ἀδικίαν ἐκείνην. Τῇ 17 Φεβρουαρίου 1914 ἐκηρύχθη ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀυτονομίας Ἡπείρου, ἐσχηματίσθη δὲ Κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Γεώργιον Ζωγράφον, συμμετεχόντων ὡς Ὑπουργῶν τῶν Μητροπολιτῶν Δρυϊνουπόλεως Βα-

σιλείου, Βελλάς καὶ Κονίτσης, νῦν Ἰωαννίνων, Σπυρίδωνος καὶ Κορυτσᾶς Γερμανοῦ. Θὰ ἦτο λίαν μακρὸν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκείνον καὶ τὴν δράσιν τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ προμάχου τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἡπείρου. Ὑπομνήσκουμεν μόνον ὅτι τῇ 17 Μαΐου 1914 ὑπεγράφη ἐν Κερκίρα πρωτόκολλον ὑπὸ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς διεθνoῦς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, κατὰ Ὀκτώβριον δὲ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐδόθη ἐντολή εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα καταλάβῃ τὰς δύο ἐπαρχίας Κορυτσᾶς καὶ Ἀργυροκάστρου, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἀνέτρεψε τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ἀγῶνος, ἣ δὲ ἰταλικὴ κατοχὴ τῆς Βορείου Ἡπείρου ὑπῆρξε πολεμία κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ. Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1916 ὑπὸ συνοδείαν ἰταλῶν Καραβινιέρων ἀπηλαύνετο ἐξ Ἀργυροκάστρου ὁ Μητροπολίτης Βασιλεῖος, τετραυματισμένος τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς βαρείας θλίψεως. Καταστήσας ἑμῶς ἔδραν αὐτοῦ τὸ Δελιδνάκιον δὲν ἔπαυσε διαρκῶς ἀτεινίζων πρὸς τὸ Ἀργυροκάστρον καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους ἐπὶ τῆς βορείου Ἡπείρου. Ἐκτὸς ἄλλων ἐνεργειῶν μετέσχε καὶ Πρεσβειῶν εἰς τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα, εἰς Παρισίους καὶ εἰς Γενεύην παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν, κατὰ τὰ ἔτη 1920—21, ὅπως συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς γῆρας, ἣν τόσον ἠγάπησε καὶ ὑπὲρ ἧς τοσοῦτους κατέβαλεν ἀγῶνας.

Παρὰ τοὺς ἐθνικοὺς τούτους ἀγῶνας ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Βασιλεῖος δὲν ἔπαυσε ποτε ὡς κύριον αὐτοῦ ἔργον ἔχων τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν ποιμαντορικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ὑπὲρ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου. Ὡς μέλος δὲ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως, εἶτα δὲ καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, διεκρίνετο πάντοτε ἐπὶ τῇ συνέσει αὐτοῦ καὶ τῷ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ζήλῳ, ἔστις συνεκράτει αὐτὸν πειθαρχικὸν εἰς ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ ἐν οἷς ζητήμασιν. ἐξ ἐσφαλμένης, τυχὸν ἀντιλήψεως, ἐφαίνετο μὴ συμφωνῶν. Διὰ τοῦτο μετ' ἀγανακτήσεως ὁ γηραιὸς Ἱεράρχης ἀπέκρουε πάντοτε πᾶσαν ἀπόπειραν τῶν ζητούντων νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὸν ζῆλον αὐτοῦ. Ἐφήρμοζεν ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι τὸ τοῦ Μ. Φωτίου «Κρεῖσσόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ εἰρήνη τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀστασιάστως καὶ ὁμοιομητικῶς τηρουμένη παρὰ πάντων, μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγάπης, ἣ τῷ τὴν ἀκριβείαν διώκειν δοκεῖν καὶ τὸ καλόν, σκίσειν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ. Ἐν τούτῳ γάρ, φησὶ καὶ ὁ Κύριος, γινώσκονται πάντες ὅτι μαθηταὶ μου ἔστε, οὐχὶ τῷ τὰ ἀκριβῆ πάντων ἐξελέγχεσθαι, ἀλλ' ἐὰν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἡ εὐστάθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εἰρήνη αὐτῆς ἐνδιέφερε τὸν ἀείμνηστον Ἱεράρχην ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. Βαρῶς δὲ ἔφερε τὰς ἐξωθεν ἐπιρροὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἠγωνίζετο ὑπὲρ τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀνεξαρτησίας. Καίτοι ἠσθάνετο βαθύτατα τὸν πόνον καὶ τὸν πόθον τοῦ ἀπολεισθέντος μέρους τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, ἐζήτησε νὰ καταστήσῃ τὸ μικρὸν Δελ-

ιδνάκιον κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, δυνάμενον ν' ἀσκῆ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν καὶ μέχρῃς Ἀργυροκάστρου. Ὅθεν καὶ δι' ἀνεκδιηγήτων μόχθων καὶ πολλῶν ἐξ ἰδίων δαπανῶν ἔκτισεν ἀξιόπρεπες κτίριον διὰ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου καὶ διὰ τὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως.

Τοιοῦτος ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς Βασιλεῖος. Κατέρχεται σήμερον εἰς τὸν τάφον πλήρης ἡμερῶν, μετὰ μακρὰν σταδιοδρομίαν ἡμίσεως καὶ πλέον αἰῶνος, ἀφ' οὗ χρόνου τὸ πρῶτον διωρίσθη ἐν Ἀργυροκάστρῳ διδάσκαλος καὶ ἱεροκέρυξ. Ἐμφορούμενος ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ αἰσθανόμενος βαθύτατα τοὺς παλμοὺς τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, συνεδύασεν ἀρμονικῶς ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἱεράρχην καὶ τὸν ἐθνικὸν ἀγωνιστὴν. Ἀξιοπρεπῆς καὶ ἱεροπρεπῆς πάντοτε ὁ σεβάσμιος Ἱεράρχης καὶ ἐνθουσιώδης Ἑλληγ, προσηγῆς καὶ εὐγενῆς τοὺς τρόπους, εἴλκυε τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων. Ἐλατρεῦετο δὲ κυριολεκτικῶς ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ του ποιμνίου, οὕτως ὑπῆρξε πατὴρ στοργικὸς καὶ διδάσκαλος.

Μακαρίζομεν αὐτὸν κληθέντα ἤδη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μετὰ τὸ πολυμύχθον στάδιον τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Καὶ δεόμεθα τοῦ κυριεύοντος ζωῆς καὶ θανάτου ὅπως ἀναπαύσῃ τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς Βασιλεῖον ἐν σκηναῖς δικαίων μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων αὐτῷ ἀγίων. Ἀμήν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μία κυριολεξία.

«Κρίσιμον» ἐχαρακτήρισε τὸ διανυόμενον ἔτος ἐπιφανῆς ἄγγλος συγγραφεὺς, ὁ Aldous Huxley, καὶ ἡ λέξις ἐκφράζει ἀκριβῶς ὅτι εἰς πάντας εἶνε ἀντιληπτόν, Αἱ δυνάμεις τοῦ κόσμου εἶναι διηρημέναι εἰς δύο στρατόπεδα μὴ φιλίως πρὸς ἀλλήλα διακειμένα, διότι τὸ μὲν ἀποτελοῦν αἱ ἱκανοποιημέναι δυνάμεις, τὸ δὲ περιλαμβάνει τὰς ἀνικανοποίητους, τὸ πρόβλημα δὲ τοῦ συμβιβασμοῦ ἔνῃ ἀντιμετώπιων φέρεται βαρύνον κυρίως τὸ διανυόμενον ἔτος. Θὰ πρωτανεύσουν ἄρα γε κατ' αὐτὸ οἱ νόμοι τῆς ἠθικῆς, οἵτινες εἶνε καὶ νόμοι τῆς λογικῆς, ἢ θὰ ἀφειθῶν τὰ πιέζοντα τὸ στήθος τῆς ἀνθρωπότητος μεγάλα προβλήματα νὰ ἐγκυμονήσουν τὴν ἔκρηξιν τῆς συμφορᾶς ἐνὸς νέου πολέμου, ὁ χαρακτήρ, ἡ ἔκβασις καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου εἶνε ἤδη προεγνωσμένα; Ἄλλαις λέξεσι, θὰ καταστή συνειδητὸν ὅτι ἀπαιτοῦνται θυσίαι τινὲς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἢ θὰ δεσπόσῃ καὶ πάλιν ὁ τυφλὸς ἐγωισμὸς;

Ἀπροσεξία.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἰς ἀπροσεξίαν ὀφείλεται ἡ ἐν σπουδῇ καὶ ἀμελετήτως «πρωτοβουλία τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου» γενομένη ἐκδοσις μιᾶς ἐκκλήσεως «πρὸς τοὺς νέους» φερομένης τὸν τίτλον «Οἱ χριστιανοὶ νέοι γιὰ τὸν πόλεμον». Ἐὰν ἀφαιρεθῶν ἐκ τοῦ ἐντύπου τούτου ἔσται ἐκ-

φράσεις αναφέρουν τὰς λέξεις «χριστιανοί» καὶ «Χριστός», ἐκ τε τοῦ ἰδιόζοντος εἰς κομμουνιστικά ἐντυπα ἀθλιωτάτου γλωσσικοῦ βφους καὶ ἐκ τῆς κατακλειδῆδος τοῦ ὄλου κειμένου θὰ εἰδομίζε τις ὅτι ὑπ' αὐτὸ θὰ ἀνεγίνωσκεν ὀνόματα κομμουνιστῶν ἢ τοὺς τίτλους κομμουνιστικῶν σωματείων, τὰ ὁποῖα προτρέπουν τὸν κόσμον τῶν ἑλλήνων νὰ ἀρνηθῆ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα διὰν καλῆς ἀντιθέσεως εἰς ἄμυναν κατὰ τῶν ἐχθρῶν της. Ὅτι βεβαίως ὁ πόλεμος εἶνε κακὸν καὶ ἀποτελεῖ συμφορὰν διὰ τοὺς λαοὺς καὶ ὅτι πρέπει πᾶσα νὰ καταβάλλεται προσπάθεια, πρὸς ἀποφυγὴν, οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῆς φράσεως «πιστεύουμε ὅτι οἱ ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ ἐξαντλήσουν ὄλο τὸ ἡθικὸ των κῆρος, ὥστε ἡ πολιτεία νὰ μὴ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ δίλημμα τοῦ περὶ θάρσιν δέει Θεῶν μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων», ὑπάρχει ἰσχυρὰ ἀπόστασις, ὥστε ἀποροῦμεν πῶς νέοι, εἰτοιμαζόμενοι νὰ ζητήσῃν μεθ' αὐτοῦ δημοσίαν θέσιν ἐν τῷ εκπαιδευτικῷ κλάδῳ παρὰ τῆς πολιτείας, ἀπὸ τοῦδε κηρύσσονται ἐχθροὶ αὐτῆς, ἀφοῦ προλέγουσι ὅτι δὲν θὰ ὑπακούσῃν εἰς τὴν φωνήν της διὰ, ὁ μὴ γένοιτο, ἡθελεν ἐπιστῆ ἀνάγκη ἐπιδρομῆς αἰφνης ξένων εἰς τὸ ἔδαφός μας. Διότι βεβαίως ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ διεξαγάγῃ ποτε κατακτητικὸς πολέμου. Πάντοτε ἡμῶνθη. Ὁ δὲ πόλεμος ἀμύνῃς εἰνε ἱερός. Ἐχομεν τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολή, εἰς γνώσιν τῆς ὁποίας περιῆλθε τὸ ἐντυπον τοῦτο ἐξεδήλωσε ζωηρὰν ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου ταύτης ἐπιπολαιότητος καὶ ἀπροσεξίας τοῦ «Φοιτητ. Θεολ. Συνδέσμου», ὅστις, ἄλλως τε, ἀποτελεῖται ἐκ φοιτητῶν διακριτομένων διὰ τὸν βαθὺν των πατριωτισμὸν καὶ τὴν εἰς ἡμῖς χριστιανικὰς ἀρχὰς ἀφοσίωσιν ὡς θέλουσιν αὐτοὺς καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ἐκκλησία.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγωγιανῆς Βασίλειος, τὴν ἑπαύριον δὲ περὶ ὧραν 11 π. μ. ἐγένετο κἀνδῆμος ἢ κηδεῖα αὐτοῦ, χοροστατούντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου μετὰ τῶν σεβ. Παρομυθίας καὶ Καρυστίας καὶ παρισταμένων πάντων τῶν Συνέδρων τῆς Ἱεράς Συνόδου, τοῦ Ἀποκρισταρίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις παρεπιδηούντων Ἀρχιερέων. Πυκνὸν εὐσεβὲς ἐκκλησιαστικὸν ἐπλήρου τὸν ἱερόν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, παρίσταντο δὲ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως καὶ ἱκανοὶ τῶν ἐπισήμων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἱεράς Ἀκολουθίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλε τὸν ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευόμενον ἐπιμύθειον λόγον. Τὴν ἑπαύριον περὶ ὧραν 4 π. μ. μετὰ τῆς ἑσπερινῆς Τρισημῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἡ σορὸς τοῦ μεταστάντος ἱεράρχου μετηνέχθη εἰς τὴν ἑδραν αὐτοῦ, ἡγηθέντος τῆς πομπῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας.

— Μετὰ τὴν κανονικὴν χρῆσιν τῆς Ἱεράς μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως ἢ Ἱερά Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἀφάσιν τῆς Ἱεραρχίας περὶ καταργήσεως τῆς μητροπόλεως Βελλᾶς καὶ Κονίτιος κατέστησεν εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῆς μητροπόλιν τὸν σεβ. Μητροπολίτην Βελλᾶς καὶ Κονίτιος καὶ συνεχώρευσεν τὰς δύο μητροπόλεις, μετὰ δύο ἑδρῶν τὸ Δελβινάκιον καὶ τὴν Κόνιτταν, εἰς μίαν μητροπόλιν Δρυϊνουπόλεως καὶ Κονίτιος.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν ἡλικίᾳ 95 ἐτῶν ἡ εὐσεβὴς μήτηρ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας, προέστη δὲ τῆς κηδεῖας αὐτῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρισταμένων πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις παρεπιδηούντων ἱεραρχῶν, πολλῶν κληρικῶν καὶ πλήθους ἐκκλησιαστικῶν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἀπέλυσε τῆς θέσεως αὐτοῦ τὸν ἐφημέριον Γουνίτσας λόγῳ ὀρίου ἡλικίας Ἰωάννην Ρίζον.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχείρισιν τοῦ διακόνου Ἰωάννου Ματαράγκα διὰ τὴν ἐνορίαν Μουζατείου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διώρισε προσωρινὸν σύμβουλον τῆς ἱ. μονῆς «Γκούρας» τὸν ἀρχιμ. Προκόπιον Γεωργίου ἀντὶ τοῦ τέως συμβούλου ἀρχιμ. Ἀριστεῖ Ντούσου, διορισθέντος κατὰ μετὰπεμφιν ἡγουμένου τῆς ἱ. μονῆς «Σταγιάδων».

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἀθανασίου Δυναρᾶ ὡς ἐφημερίου Κολυνδρού.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι μετὰ νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκλογὴν ἐποθέτησεν ἐφημέριον Κουφαλίων τὸν Μιχαὴλ Μοσχίδην ἀντὶ τοῦ ἀποβῶσαντος ἱερέως Χριστοῦ Μοσχίδου.

— Ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος ἀνήγγειλε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι, γενομένης ἐκλογῆς δύο συμβούλων τῆς ἱ. Μονῆς Βαρνακάβης, ἐξελέγησαν οἱ μοναχοὶ Ἀγαθάγγελος Μώκος καὶ Ἀνθίμος Μιχαλόπουλος.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχείρισιν τοῦ Ἀθανασίου Γ. Ἀκριώτη ὡς ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγίου Ἀθανασίου καὶ οὐ διώρισε ἡγουμένον τῆς ἱ. μονῆς Μακρυμᾶλλης τὸν ἀρχιμ. Γαβριὴλ Κοκοτσάκη ἀντὶ τοῦ προσωρινοῦ ἀρχιμ. Δαμιανοῦ Φαλδαμάκη, διορισθέντος προσωρινοῦ συμβούλου αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ἱερομ. Κυρίλλου Λυκουρῶση, μετεγγραφέντος εἰς τὴν ἱ. μονὴν Ὁσίου Μελετίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχείρισιν τοῦ Γεωργίου Κ. Καλαβροῦ ὡς ἐφημερίου Νέας Μάκρης.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διώρισε προσωρινὸν ἡγουμένον τῆς ἱ. μονῆς ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου τὸν Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνον Τουτσαρῖκον ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Ἀρχιμ. Νικοδήμου Πανιέλη.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι μετὰ νόμιμον ἐκλογὴν διώρισε τακτικὸν ἐφημέριον Σκαφιδακίου τὸν Δάμπρον Ἡλιόπουλον.

— Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διώρισε ἡγουμενοσύμβουλον τῆς ἀνασταθείσης γυναικείας ἱ. μονῆς Χρυσουλεοντίσης Αἰγίνης ἐκ τῶν μοναχῶν Μαγδαληνῆς ὡς ἡγουμένης, Ἀγαθονίκης καὶ Εὐβούλης, ὡς συμβούλων.

— Ἐξ Ἀραβιάδος γράφουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ αὐτόθι γυναικῶν ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, καθ' ἣν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ὠμίλησεν ἐν τῇ γυμναστικῇ αἰθούσῃ περὶ τῆς δόσεως τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὁ πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Γιαννακόπουλος, ὅστις καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως» ἀνέπτυξε τὸ περὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν θέμα μετὰ ἐμβριθῆ εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Ἀντωνίου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ προσέφερε δοχ. χιλίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀγιορικῶν Κωδίκων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νεοκλεγέντος Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐγένετο μετὰ πανηγυρικῆς ἐπιβλητικότητος πρῶτον μὲν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἀλεξανδρείας, ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Σάββα. Κατ' αὐτὴν προήγαγον πᾶσαι οἱ κοινότητες καὶ διπλωματικαὶ ἀρχαί, τὰ σωματεία καὶ πλήθος λαοῦ. Τὴν

Α. Μ. προσεφώνησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Πανταίνου» Ἄρχμ. Διονύσιος Κυρκώτης, μεθ' ὃν ἠκολούθησεν ὁ πατριαρχικός ἐνθρονιστήριος λόγος. Τῆς τελετῆς ἀπέσχον οἱ ὀρθόδοξοι Σύροι. Μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν ὁ Πατριάρχης ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἐξαγγέλλων τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποβιώσαντος Πατριάρχου Μελετίου καὶ καλῶν τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν νὰ ἐπανεύρωσι «τοῦ ἐγκοπέντα δρόμον τῆς εἰρήνης καὶ εὐσταθείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Θεοφίλου Βορέα Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου, μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Ἀθῆναι, 1935. — Ὁ ὑπερπεντακοσιοσέλιδος οὗτος τόμος εἶνε ὁ τρίτος τῆς σειρᾶς τῶν «Ἀκαδημεικῶν» τοῦ κ. Βορέα, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς Λογικῆς καὶ τῆς Ψυχολογίας. Μετὰ Εἰσαγωγὴν πραγματευομένην περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν φιλοσοφίαν, περὶ τῆς μεθόδου καὶ τῆς ἀξίας τῆς φιλοσοφίας καὶ περὶ τῆς κατὰ τοὺς διαφόρους φιλοσόφους διαιρέσεως αὐτῆς καὶ μετὰ τρία κεφάλαια, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ τῆς θεωρίας τῆς γνώσεως—τὸ δυνατόν αὐτῆς, ἡ πηγὴ καὶ τὸ ἀντικείμενον—, ἔπεται τὸ κύριον περὶ τῆς Φιλοσοφίας ὑποκείμενον τῆς συγγραφῆς. Καὶ ἐν πρώτῳ μὲν μέρει ἐκτίθενται τὰ προβλήματα τῆς Γενικῆς καὶ Πρώτης Φιλοσοφίας, ἐν δευτέρῳ δὲ ὁ σ. πραγματεύεται τὰ τῆς Εἰδικῆς Φιλοσοφίας, ἧς τὸ μὲν πρῶτον μῆμα περιλαμβάνει τὰ τῆς φιλοσοφίας τῆς φύσεως, τὸ δὲ δεύτερον τὰ τῆς φιλοσοφίας τοῦ πνεύματος. Ὁ σ. ἠκολούθησε καὶ ἐν τῷ ἔργῳ του τούτων ἦν μέθοδον καὶ ἐν τοῖς προτέροις του Ἀκαδημεικοῖς ἐφήρμοσε: ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν φιλοσοφικῶν προβλημάτων ἐθήρευσεν τὴν βραχύτητα χωρὶς νὰ ἀμεληθῇ ἡ σαφήνεια, ἐξετάζει δὲ τὰ πάντα μετὰ τῆς χαρκτηριστικῆς τῆς ὅλης του συγγραφικῆς δρασίν ἀντικειμενικότητος καὶ παραθέτει δι' ἕκαστον ἐπὶ μέρους θέμα τὴν κυριωτέραν βιβλιογραφίαν διὰ τοὺς ἐπιμέρους νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς εὐρυτέρας μελέτας. Γλῶσσαν δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀραιωμένην καθαρῶς, τὸ καταλληλότερον διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐπιστάσεις ὄργανον, οὗτινος ἄριστος χειριστὴς γνωρίζεται ἀνάκαθεν ὁ ἐλληνομαθέστατος σ. Εἶνε δὲ ἀξίος πολλῆς ἐγγυμοσύνης ὁ κορυφαῖος τῶν παρ' ἡμῶν φιλοσοφούντων πανεπιστημιακῶς διδάσκαλος, ὅτι ἡδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὸ ἔργον του τούτου, διότι οὐ μόνον τὴν σπουδάζουσιν ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῇ νεολαίαν ἐφοδιάζει διὰ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὴν μὲρψασιν αὐτῶν φιλοσοφικῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ διαφωτίζει ἐπὶ τῶν φιλοσοφικῶν προβλημάτων τοὺς καθ' ὅλου ἐπιστήμονας, συλλήβδην δὲ καὶ πάντας τοὺς ὅπως δῆποτς εἰς μελέτας ἱκανωμένους. Τὰ προβλήματα τῆς φιλοσοφίας δὲν ἐπασχολοῦσι μόνους τοὺς περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀσχολούμενους, ἀλλ' ἐνδιαφέρουσι πάντα ἄνθρωπον, διότι εἶνε προβλήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, εἶνε ἀπορήματα καὶ ἐρωτήματα πάσης ψυχῆς, ἀγωνιώσης νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν των καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπάντησιν ἱκανοποιούσας τὴν διψαν τῆς γνώσεως. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης φιλόσοφος εἶνε καὶ ὁ ἀνανάπτυκτος εἶτι καὶ ὁ ἀμόρφωτος καθ' ἃς στιγμὰς διερωτᾶται περὶ τῆς ἀρχῆς, τῆς φύσεως, τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς υπάρξεως, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φυσικὴ δὲ αὐτῆ «ὄρεξις τοῦ εἰδέναι» ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν φιλοσοφίαν, ἀνεξαιρέτως τῆς εὐρέσεως τῆς λύσεως τῶν ἀπόρων τοῦ νοῦ. «Οὐδὲν σημαίνει—λέγει διασφῶν τὴν ἐννοίαν τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν φιλοσοφίαν ὁ σ.—ὅτι ἡ τὴν ἀλήθειαν θηρεύουσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἰς τὰς ζητήσεις ταύτας δὲν εὕρισκει τὴν ποθουμένην λύσιν. Ἄρρητος δι' αὐτὴν εὐδαιμονία καὶ τούτο μόνον ὑπάρχει, ὅτι παρακολοῦθῃ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ὁδόν. ἦν δὴνυσεν ἐκείνη, καὶ θεωρεῖ τὸν ἀνθρώπινον λόγον ἐν τῇ ὑπερτάτῃ πτῆσει αὐτοῦ καὶ κατοπτρεῖ τὰς περὶ ἕκαστον τῶν μεγάλων τούτων ζητημάτων διατυπωθείσας μέχρι τοῦδε θεωρίας». Ἀλλ' εἰς τὸν ἐγκρατέστατον τῆς καθ' ὅλου φιλοσοφικῆς γνώσεως σ. ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ὀφείλει καὶ ταύτην τὴν χάριν: ὅτι διὰ τοῦ ἔργου του τούτου πλουτίζει τὴν ἑλληνικὴν τῶν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν ὁρολογίαν μετ' εὐστοχίας τσαύτης, ὥστε μήτε οἱ δεόμενοι τῆς φιλοσοφίας

κῆς κυριολεξίας νὰ δυσχεραίνωσι περὶ τὴν ἑλληνιστὶ διατυπωσιν αὐτῶν, νὰ ἀνακοπῇ δ' ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἐξ ἀσυνότου αὐθαιρεσίας πολύτυπος, ἅμα δὲ καὶ ἀνελλήνιστος ἐπινόησις φραστικῶν ἀτακτημάτων, πολλὴν τὴν σύγχυσιν προξενούνταν εἰς τε τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ εἰς τοὺς περὶ τὰ φιλοσοφικὰ διατρέβοντας. Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους τὸ ὑπ' ὄψιν σύγγραμμα δεόν νὰ ἀποτελεῖται κτῆμα ἀπαραίτητον πάσης βιβλιοθήκης.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγ. Σώστου τ. δ. Σπερχειάδος προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐν τῷ 15θμῆρον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ἄνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 29 Ἰανουαρίου 1936.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π.», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν 1) ἁγ. Πανταλεήμονος Κώστου τῆς νήσου Πάρου καὶ 2) «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Ἀχάψεως τῆς Ν. Νάξου, ὅπως ἐν τῷ 15θμῆρον ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Νάξῳ τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1936. † Ὁ Παροναξίας Χερουβεῖμ.

Ἱ. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.) «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Γραφικῷ Ἱ. ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου ὅπως ἐν τῷ 15θμῆρον ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τοῦ ἄνω Ἱ. ναοῦ. Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1936.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.) «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Σοῦκ-Δεσβῆν Ἱ. ναοῦ ἁγίου Νικολάου ὅπως ἐν τῷ 15θμῆρον ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ κηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τοῦ ἄνω Ἱ. ναοῦ. Ἐν Μεγαλοπόλει τῇ 10 Φεβρουαρίου 1936. † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος.

Ἱ. Μητρόπολις Κρήτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π.» προσκαλοῦμεν τοὺς κηρυχόμενους τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἴδιου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγ. Παρασκευῶν Πεδιάδος ὅπως ἐν τῷ 30θμῆρον ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 12 Φεβρουαρίου 1936. † Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

Τύποις «Φοῖνικος», Λεωννάτου 4. Ἀθῆναι.—Τηλ. 28-873